

позичальника. Таким чином в методиках відсутній фінансовий прогноз [2]. Разом з тим, показники звітності, яка складається на визначену дату, є моментними і не відображають повністю процесів, які відбуваються за період між датами складання звітності [4].

Розглянута методика, направлена, на аналіз фінансових показників (платоспроможність, ліквідність, рентабельність) і не враховує нефінансову інформацію - кредитну історію позичальника, рівень менеджменту, відповідальність та репутацію керівника та її вплив на якість потенційної позики [3].

Основним критерієм у формуванні кредитних відносин між комерційним банком і позичальником є кредитоспроможність останнього. Недосконалість методики щодо оцінювання кредитоспроможності позичальників може знизити ефективність кредитної діяльності та призвести до збільшення ризиків неповернення боргу через неплатоспроможність позичальників.

Література.

1. Малій О.Г. Використання багатофакторного дискримінантного аналізу в процесі оцінювання кредитоспроможності / О.Г. Малій // Вісник ХНТУСГ: Економічні науки. – Харків: "Міськдрук", ХНТУСГ, 2017. – Вип.185.- С.259-268.
2. Малій О.Г. Кредит як джерело фінансування агробізнесу / О.Г. Малій // Вісник Харківського національного технічного університету сільського господарства імені Петра Василенка: Економічні науки. – 2016 – Вип.172. – С.132-141.
3. Малій О.Г. Кредитоспроможність позичальника: особливості аграрної сфери / О.Г. Малій // Економіка АПК. 2004. №5. – С.89-98.
4. Малій О.Г. Оцінка фінансового забезпечення агроформувань / О.Г. Малій // Вісник ХНТУСГ: Економічні науки. – Харків: ХНТУСГ, 2015.- Вип.161.- С.227-232.
5. Матеріали офіційного сайту Національного банку України (Електронний ресурс). – Режим доступу: <http://www.bank.gov.ua>.
6. Положення про порядок формування та використання резерву для відшкодування можливих втрат за кредитними операціями банків: Затверджено Постановою Правління НБУ від 25.01.2012 № 23 [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/z0474-0016>.
7. Примостка Л.О. Фінансовий менеджмент банку: Навч. посібник / Л.О. Примостка. – К.: КНЕУ, 1999. – 280с.
8. Фінансовий аналіз. – Навч. Пос. / За заг. ред. Школьник І.О. [І.О. Школьник, І.М. Боярко, О.В. Дейнека та ін.] – К.: "Центр учбової літератури", 2016. – 368с.

ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ АГРАРНИХ ПІДПРИЄМСТВ ЯК ФАКТОР ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ ДЕРЖАВИ

*Тищенко Ю.О., Харківський національний технічний університет сільського
господарства імені Петра Василенка
Науковий керівник – к.е.н., доцент Дудник О.В.*

Інноваційна діяльність є великим поштовхом для розвитку економіки, гарантією високоефективного бізнесу, особливо у сучасних умовах господарювання. Модернізація та оновлення техніки та технологій виробництва, товарного асортименту, вдосконалення систем організації і управління дозволяють підприємствам пристосувати свою продукцію до вимог ринку, підтримувати необхідний рівень попиту, скорочувати витрати, покращувати фінансові та економічні результати діяльності, забезпечити конкурентоспроможність виробленої продукції на ринках збуту. Все більше успіх та фінансову стійкість підприємств визначають нові ідеї і продукти, прогресивні технології й організаційні рішення, а тому питання щодо впровадження інноваційної діяльності аграрних підприємств не втрачають своєї актуальності та потребує додаткових наукових пошуків.

Опрацювавши літературні джерела, можемо зазначити, що переважно інноваційна діяльність розуміється вченими, як вид діяльності, пов'язаний із трансформацією наукових досліджень і розробок, науково-технологічних досягнень у новий чи покращений продукт введений на ринок, в оновлений чи вдосконалений технологічний процес, чи новий підхід до реалізації послуг, їх адаптацію до актуальних вимог суспільства. Тобто, у результаті інноваційної діяльності народжуються нові ідеї, нові та вдосконалені продукти, технологічні процеси, з'являються нові форми організації та управління різними сферами економіки та її структур. Її розуміння конкретизується в Законі України «Про інноваційну діяльність»: інноваційна діяльність – це діяльність, що спрямована на використання і комерціалізацію результатів наукових досліджень та розробок і зумовлює випуск на ринок нових конкурентоздатних товарів та послуг. Головною метою державної інноваційної політики є створення соціально-економічних, організаційних і правових умов для ефективного відтворення, розвитку й використання наукового та технічного потенціалу країни, впровадження сучасних екологічних, безпечних, ресурсозберігаючих технологій.

Виходячи з аналізу стану інноваційного розвитку ми вважаємо, що причинами його гальмування є брак фінансових ресурсів, спад платоспроможного попиту на вітчизняну продукцію з боку держави та підприємницького сектору, непривабливість вітчизняних підприємств для іноземних інвесторів, негативний вплив інфляційних процесів, високі відсоткові ставки за банківські кредити, неплатоспроможність замовників, економічний ризик.

Особлива роль у посиленні інноваційної активності в аграрній сфері та вирішенні вище окреслених проблем належить державі. На нашу думку, на шляху інноваційного розвитку пріоритетними завданнями є: підтримка перспективних розробок для промислового комплексу України; законодавче закріплення підтримки та розвитку інновацій; удосконалення умов розвитку технопарків, наукових парків; запровадження механізму державної підтримки закордонного патентування; відновлення державних цільових науково-технічних та інноваційних програм. Підсумки інноваційного розвитку України останніх років свідчать про підвищення ролі державної політики, орієнтованої на підтримку цілісності інноваційного процесу - від наукової розробки до інвестування масового виробництва. Це, в свою чергу, сприяло покращенню місця України у міжнародних рейтингах. Наша держава поки що зберігає достатній інтелектуальний потенціал, який здатний до генерації наукових ідей світового рівня. Однак, з кожним роком ми все більше втрачаємо можливість забезпечити ефективне використання цього потенціалу на шляху до інноваційного розвитку та переходу до побудови суспільства знань, нового технологічного способу виробництва.

Отже, застосування новітніх досягнень науки й техніки, прогресивних технологій та високотехнологічних напрацювань, випуск нових і екологічно безпечних видів продуктів харчування, що користуються підвищеним попитом на внутрішньому та зовнішньому ринках, дадуть змогу досягти високої ефективності сільського господарства й мати потрібні кошти для вирішення складних завдань соціального розвитку й інфраструктурної перебудови. Але важливою передумовою ефективного господарювання під час запровадження інновацій в розвитку економіки є опцядливе використання коштів, планування обігу і прогнозування прибутків та збитків. Зумовлено це тим, що сільськогосподарське виробництво є дуже ризиковою сферою діяльності, тому інвестори неохоче вкладають кошти в розвиток інфраструктури АПК.

Інноваційна діяльність дасть змогу підвищити ефективність господарської діяльності підприємств аграрної сфери, а отже, слугуватиме рушійним фактором в досягненні їх стратегічних цілей. Виходячи з вище сказаного, здійснення інноваційної діяльності дасть змогу підвищити рівень їхньої конкурентоспроможності, зміцнити позиції на міжнародному ринку аграрних товарів та покращити ефективність виробничо-господарської діяльності загалом.

Література.

1. Закон України «Про інноваційну діяльність» від 04.07.2002 № 40-IV, Редакція від 05.12.2012 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/40-15>
2. Щепкіна Н. М. Регулювання та стимулювання інноваційної діяльності / Н.М. Щепкіна // Актуальні проблеми теорії і практики менеджменту в умовах трансформації економіки: зб. тез міжвуз. наук.-практ. конф. – Рівне: НУВГПТ, 2007. – С. 144-145.

3. Дудник О. В. Інвестиційні стратегії підвищення ефективності використання ресурсного потенціалу аграрних підприємств/ О.В. Дудник // Економіка АПК. – 2016. – №. 5. – С. 79-86.

4. Електронна бібліотека економіста [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://library.if.ua/book/4/475.html>

МЕТОДОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ ОЦІНКИ ФІНАНСОВОГО СТАНУ ПІДПРИЄМСТВА

Третяк А.М., Харківська державна зооветеринарна академія

Науковий керівник - к.е.н., доцент Коломісць Н.О.

На шляху інтеграції України до європейського освітнього процесу першочергове значення набуває підвищення рівня конкурентоспроможності фахівців з вищою освітою. Конкурентне середовище потребує прийняття управлінських рішень, тобто ринок праці висуває вимоги до рівня теоретичних знань потенційного працівника.

Участь України у європейських та євроатлантичних інтеграційних процесах вимагає від фахівців економічного спрямування вміння кваліфіковано використовувати облікову інформацію системі управління з метою проведення стратегічних змін у діяльності підприємства. Для успішного розвитку суб'єкту господарювання, гармонійного забезпечення інтересів його власників, персоналу, інвесторів необхідно проводити постійний моніторинг його фінансового стану. Саме фінансові показники діяльності підприємства є індикатором його конкурентоспроможності й ефективності господарювання в ринковій економіці. Становлення ринкової економіки в Україні, поява фінансових ринків сприяли розвитку такого важливого напрямку аналітичної роботи, як фінансовий аналіз.

За сучасних умов кожне підприємство повинно чітко орієнтуватись у складному лабіринті ринкових відносин, правильно оцінювати виробничий та економічний потенціал, стратегію подальшого розвитку, фінансовий стан як свого підприємства, так і підприємств – партнерів.

Визначення фінансового стану підприємства є досить актуальною проблемою в наш час. Залежність фінансової стабільності пов'язане з використанням певної системи показників, які повинні чітко відображати надходження, використання фінансових ресурсів. Серед них велику роль відіграє показник платоспроможності, який показує на скільки ефективним є дана організація.

Проблемам оцінювання фінансового стану вітчизняних підприємств досить велику увагу приділяють провідні вчені, серед яких слід відмітити

Мец В.О., Азаров А.О., Тарасенко Н.В., Івахненко В.М., Завгороднього В.П., Сопка В.В., Калину А.В.

Фінансовий стан – це здатність (спроможність) підприємства фінансувати свою діяльність. Він характеризує забезпеченість фінансовими ресурсами, які необхідні для нормального функціонування підприємства, доцільністю їх розміщення та ефективністю використання, фінансовими взаємовідносинами з іншими юридичними та фізичними особами, платоспроможністю та фінансовою стійкістю.

Аналізувати фінансовий стан будь – якого підприємства є нагальною необхідністю. Фінансовий аналіз – це засіб оцінки і прогнозування фінансового стану підприємства на основі його бухгалтерської звітності. Фінансовий аналіз може використовуватись як управлінським персоналом самого підприємства, так і будь – яким зовнішнім аналітиком. В практиці виділяють два види фінансового аналізу:

- внутрішній,
- зовнішній.